

Felip Munar i Munar

Quan el virus és present

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2021

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2021-G-R-0320-0270

© del text: Felip Munar i Munar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2021

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Felip Munar i Munar

Quan el virus és present

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2021

FELIP MUNAR I MUNAR

Felip Munar i Munar (Lloret de Vistalegre, 1960) és mestre especialitzat en llengua espanyola i francesa, llicenciat de grau i doctor en Filologia catalana i Lingüística general per la Universitat de les Illes Balears.

Ha treballat de mestre en col·legis públics i centres d'adults i de professor d'institut. Ha estat assessor de llengües al Centre de Professorat i Recursos de Palma i assessor tècnic docent de la Delegació Provincial del Ministerio de Educación y Ciencia. És professor associat de la Universitat de les Illes Balears d'ençà del curs 1994/95, on imparteix, o ha impartit, les matèries de Cultura Popular Catalana, Història i Didàctica de la Literatura Infantil i Juvenil Catalana, Aprenentatge de Llengües en contextos multilingües i Habilitats Lingüístiques. Fou el Cap del Servei d'Ensenyament del Català del Govern de les Illes Balears.

Des de l'any 2002 escriu una columna setmanal al *Diario de Mallorca* amb el títol de «Costumari popular». Ha realitzat el *Parenòstic i costumari popular* per a l'any 2012. Ha col·laborat com a guionista al programa *Glosadors d'IB3 Televisió* i com a presentador del programa *Uep*, com anam!, de la mateixa cadena. Ha fet els guions i ha presentat dos programes radiofònics, a través d'IB3 Ràdio: *De festa en festa* i *Gent de poble*.

Va participar i coordinar la publicació de *NARRIA. Estudios de Artes y Costumbres Populares*, dedicats a les

Illes Balears. Fou el comissari de l'exposició *L'esplendor de la festa* a la Llotja de Palma, organitzada per l'Institut d'Estudis Balearics, i tingué cura de la publicació *L'esplendor de la festa. Màgia i misteri de les festes antigues*, on es van recollir les conferències impartides al llarg de l'exposició.

Fou vocal fundador de l'Associació Cultural Canonge de Santa Cirga des d'on s'inicià la recuperació del glosat a Mallorca, entre altres actuacions (Manacor, 1998), i és secretari de l'Associació Cultural Glosadors de Mallorca, que aglutina tots els glosadors de picat de Mallorca (Manacor, 2010). A més, és assessor literari d'Edicions Documenta Balear, i el director de les col·leccions *El Bufador*, *Plecs de Cultura Popular i Glosadors* sobre temes de cultura popular i tradicional, de la mateixa editorial, a través de les quals s'han publicat una trentena de llibres.

El glosat titulat *Quan el virus és present*, de Felip Munar i Munar, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLIII Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castelltix 2021. En foren jurats, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

Quan el virus és present

Deman empenta i coratge
a la Verge, també als sants,
perquè em donin bones mans
un poc de pa i companatge
per contar aquest arrambatge
que hem patit tots els humans.

Jo he estat dona valenta
i no he temut mai la por,
la vida és un gran tresor
que valores quan s'absenta,
i és llavors quan alimenta
les sagetes cap al cor.

He viscut sempre tranquil·la,
em vaig casar, tenc dos fills,
i és ben ver que hi ha perills,
ja els sentim amb la Sibil·la!;
fora estrès i amb una til·la
tots els cops són més senzills.

Un dia em vaig aixecar
amb mal a la gargamella
i tot el cos en capella,
sols no podia alenar,
el cap començà voltar
i a les galtes la rosella.

Per tot sentiém a dir
que un virus es va escapar
de la Xina i va arribar
que tot el món envaí;
molt confús, mal d'aclarir,
però a ca nostra va entrar.

És terrible la desgràcia
quan et quedes tota sola,
el cap i el cor sempre vola
per tot regna la fal·làcia,
i quan has perdut l'audàcia
ja no hi ha res que et consola.

Per tot el cos entubada,
el sentit esmaperdut,
qualsevol lligam romput
amb la teva nierada,
com una figa badada
que la pluja ha abatut.

Hi vaig quedar molts de dies,
jo no sabia ni on era,
tenia alguna quimera
però no saps el que ansies;
has perdut les alegries
i vas ben a la lleugera.

Quan el virus és present

En qualque moment pensava,
sols algun instant conscient,
què és el que hem fet malament?
Hem anat massa a la brava?
I algú des del fons cridava
que hem perdut l'enteniment.

Hem perdut tot el respecte
que devem a la natura,
forma part de la cultura
perquè sempre s'hi connecta,
el mal tan sols és l'efecte
que el nostre orgull augura.

El cor s'esqueixa a bocins
i el món queda massa enfora
en comptar els segons de l'hora
i el dolor que es fa endins,
sols queden rostoll i brins
i ningú que et plany devora.

La soledat sol ser trista
quan ningú l'ha demanada,
ets sents òrfena i baldada
i el silenci que et despista,
i llavors passes revista quan
estàs ben confinada.

He fet coses molt mal fetes:
«a un que no vaig saludar»,
«aquell que vaig odiar»,
«vaig quedar amb les mans quietes»,
«et vaig fer enfora les metes»...
Però per què he de pensar?

Vaig sentir que quan te'n vas
la vida vol venir amb tu,
em semblava un tabú
però ara és un escarràs;
bé saps que no tornaràs
i allà no seràs ningú.

Han passat moltes imatges
totes plenes de records,
unes et porten conhorts
i d'altres negres paratges,
però és amb aquests bagatges
que tu arribes en els ports.

Ja sé que me'n vaig del món,
i ara és quan enyor els meus
queden lluny tots els adeus
que no he donat i em confon,
i bé el cervell esperon
per retenir records seus.

El virus m'ha pres la vida,
també allò que vull gaudir,
ara sé que he de partir
per aquesta nova eixida;
és com recordar la dida
i la mare que em nodrí.

El món seguirà rodant,
hi mancarà una estrella
que ha brillat i és vermella
però ara ja va minvant;
la vida, que és meravella,
un adeu ja em va donant.

Quan el virus és present

No sé si ens tornarem veure,
no ho sé, però ara em sent lliure,
i per això ho vull escriure
perquè tots ho puguin creure;
cal estimar, sentir i beure
i que molts d'anys pugueu viure!

